

«Ο δρόμος της Γοργόνας»

Το ελκυστικό μυθιστόρημα που διαβάζεται απνευστί

Του Μηνά Αναστασάκη

Άστραψε και βρόντηξε πάλι η πασίγνωστη στην Ελλάδα - και πολύ πέραν αυτής - Λακωνοπούλα συγγραφέας Κυρία Ελένη Σαραντίτη. Άστραψε και γοητεύει, λογοτεχνικά, περιγραφικά, ιστορικά, λαογραφικά, μυθοπλαστικά και κοσμοπολίτικα με το νέο βιβλίο της η Ελένη. Έχει τον τίτλο «Ο δρόμος της Γοργόνας» και κυκλοφορεί ήδη με εξαιρετική επιτυχία, σχόλια, κριτικές (και πωλήσεις) από το Μάη (σελίδες 311 - Καστανιώτης).

Πού χάρηκα περισσότερο το νέο βιβλίο της Σαραντίτη; Προβεβλημένο αξίως στις σελίδες των μεγάλων εφημερίδων; Παρουσιασμένο - ολόφρεσκο - στους πάγκους και τις προθήκες των μεγάλων βιβλιοπωλείων της Χώρας;

Ναι, και εκεί. Αλλά το χάρηκα περισσότερο όταν το είδα στην τοπική μας έκθεση βιβλίου, που έγινε τον Ιούλιο στη Νεάπολη. Στήθηκε η έκθεση αυτή κάτω από τα ολόδροσα *αρμυρίκια*, πλάι στο κύμα, στην *Αγορά* της Νεάπολης, της οποίας τόσες φορές έχει δώσει το ολογάλανο στίγμα η Σαραντίτη, αφού εκεί γεννήθηκε και μεγάλωσε.

Σας λέω την αλήθεια. Η ταπεινότητά μου δεν είμαι ούτε συγγραφέας μήτε και κριτικός βιβλίου (όπως η Σαραντίτη στην «Ελευθεροτυπία») και δεν είμαι άξιος να εκτιμήσω ακριβώς τη λογοτεχνική αξία των βιβλίων που διαβάζω, γενικώς.

Με ελκύουν όμως πολύ, ως αναγνώστη, τα βιβλία, που πέραν της λογοτεχνικής τους δύναμης έχουν και άλλα, εμφανή στοιχεία, ιστορικά, λαογραφικά, τοπικά, καθώς και νοσταλγικές μινελιές, η δε πλοκή τους είναι λιτή μεν, μα και περίτεχνη ταυτοχρόνως, όπως οι παλιές εκείνες δαντέλες που βρήκα στην κασέλα της μάνας μου, ν' αστράφτουν και να μοσχομυρίζουν λεβάντα.

Έτσι είναι και το νέο βιβλίο της Ελένης.

Το τι διαβάζεις σ' αυτό και το τι απολαμβάνεις δεν λέγεται. Απολαμβάνεις πρώτα τη δημιουργική φαντασία της δόκιμης και πολυβραβευμένης συγγραφέως, πλουτίζεσαι με τα πραγματικά στοιχεία που παραθέτει - όπως προείπαμε -, αλλά και ελκύεσαι εποικοδομητικά από την πολύχυμη, εύπλαστη, ακριβή και εύστοχη γλώσσα της.

Όταν διαβάζεις τα βιβλία της Σαραντίτη, όχι μόνο βυθίζεσαι απολαυστικά στον κόσμο της εμπνευσμένης λογοτεχνίας αλλά μαθαίνεις και «γράμματα» επίσης!

Παραθέτω ευθύς ένα απόσπασμα από τα λόγια ενός προσώπου του βιβλίου. Λέει η συμπαθέστατη «Βιολέτα» μιλώντας για τη «Βενετία», την κεντρική ηρωίδα του έργου:

«... Υπάρχουν πράγματα στη ζωή που μου πληρούν τόσο την ψυχή και τόσο μου τη γλυκαίνουν, ώστε αποστρέφω το πρόσωπο από αυτά. Από το φόβο της ευτυχίας. Να, ας πούμε η χειμωνιάτικη θάλασσα ώρα μεσημεριού, με τον ήλιο λαμπρό και όλον δικό της, να τον κατέχει εξ ολοκλήρου κι εκείνος να πυρώνει και να την κατακτά ανενδοίαστα, κι ανάμεσα τους, καρπός της άναρχης σχέσης, ολόκληρο ποτάμι από αναλυτό ασήμι. Τέτοιες ώρες τα σοθικά μου σπαρταρούν από ευτυχία. Μιαν ευτυχία όμως που δεν την αντέχω. Γι' αυτό, αν τυχόν και βρίσκομαι στο παράθυρο ή στο μπαλκόνι, ακόμη και στο δρόμο, κλείνω ευθύς τα μάτια ή στρέφω αλλού το πρόσωπο. Τόσο δεν την μπορώ την ομορφιά...»

Λοιπόν, ναι. Η εξαιρετική ευαισθησία της Σαραντίτη, ζευγαρωμένη αρμονικά μ' έναν μοντέρνο ρεαλισμό μας δίδει έργα άρτια, όπως είναι και το σημερινό της βιβλίο. Διαβάστε το.

Μηνάς Αναστασάκης

